

have den væbnede Neutralitet. Mulig dog vi bære os anderledes ad end den Gang ved at benytte Erfaringerne fra den Gang. I 1807 var det Uheldige, at Hæren laa ved den holstenske Grændse, og at Sjælland var blottet og Kjøbenhavn slet befæstet. Det er netop det, man ikke skal gjøre. Nu er vor Grændse ved Sjælland. Man skal ikke sende Hæren til Sjælland og have Kjøbenhavn slet befæstet, thi naar man gjorde det og erklærede sig neutral, vilde man snart være særdig og faae Bud fra en Stormagt, som vilde sige, at det er ingen Maade at forsvare Neutraliteten paa, nu kommer jeg og viser, hvorledes I skulle bære Jer ad. Og naar vi begrænse os, og det er jo en lille Magts første Opgave ikke at puste sig op, men indrette sit Forsvar overensstemmende med, hvad der er nødvendigt, og det ligger bagved alle Forslagene, tror jeg, at Stormagterne have Tillid til vor Neutralitet. Jeg tror, at de Erfaringer, de have fra vort Forsvar af de befæstede Steder Frederiksstad og Dybbøl, og man kan jo ogsaa henvise til Kjøbenhavns Forsvar i gamle Tider, viser dem, at vi nok ere i Stand til at forsvare saadanne Fæstninger. Det er jo muligt, at disse Luftballoner, som det ærede Medlem henviste til, ville komme, og det vilde være meget uheldigt. Men lige overfor den Slags Ting høre alle Ræsonnementer op. Jeg tror nok, man kan se bort fra den Maade at erobre Fæstninger paa. Der var tidligere en Ingenieur-officer, som var Medlem af Folkethinget, som en Gang, formodentlig i et gemjligt Dieblil, formodentlig ved en Valgtale, som med den Grund til, at han ikke sværmede for Kjøbenhavns Befæstning. Men jeg tror ikke, at det, hvor der er alvorlig Tale om Forsvarsforanstaltninger, kan nytte at komme med den Slags Ting. Man vil ganske vist bruge Luftballoner i Krig, og der bliver ogsaa gjort Forsøg i den Retning i alle Lande; men at Luftballoner med Sprængprojektiler skulde komme frem og frembringe Katastrofe i en By, tror jeg, at man foreløbig kan se bort fra. — Det ærede 2det kongevalgte Medlem beklagede sig over, at der ikke var almindelig Enighed om dette Spørgsmaal, og mente, at det var en Grund til ikke at føre det frem. Ja, jeg skal indrømme, jeg vilde ønske, at Forholdene vare som i andre Lande, at man med Lethed blev enig om Forsvarsforanstaltningerne; men naar denne Enighed ikke er tilstede, kan man ikke gjøre Andet end fremsætte de Forslag, man tror vilde være de rigtige, og som man ikke alene selv tror, thi en Enkeltmands Tro og Viden har ikke Meget at sige i Almindelighed, men hvor

Troen støtter sig til alle de sagkyndige Autoriteter, som have havt Leilighed til at udtale sig om Sagen. Jeg veed meget godt, at overfor det ærede Medlem fra Jyn har det ikke Meget at betyde at nævne de Sagkyndige. Det er jo bleven Mode i Landet, saa snart der er Tale om de Sagkyndige — det er saa tidt slet med mig — at Venstrepresjen siger, at nu faldt de Sagkyndige fra, den Ene efter den Anden; saa snart de fik Frihed til at udtale sig, fik de andre Anstuelser. Jeg kunde nok ønske, at man fik oplyst, hvad det er for mange Sagkyndige, og hvilken Betydning de have. Der stod en Liste i „Morgenbladet“ for nogen Tid siden paa en 6—7 Stykker, hvoriblandt en Kapitain Petersen, og da saa Kapitain Petersen erklærede i et Blad, at han delte fuldstændig Regjeringens Anstuelser, saa sagde man blot: Ja saa maa det være en anden Kapitain Petersen, og Mere fik man ikke at vide. Jeg tror, det hænger saaledes sammen med alle deres Sagkyndige; i det Mindste tillægger jeg det overordentlig ringe Betydning, at der er en 3—4 affædige Officerer, der af en eller anden Grund have udtalt sig mod det foreliggende Forslag. Hvad har det at betyde ligeoverfor de Hundreder af Officerer her i Landet, som ere affædige siden 1864 — det er vistnok flere Hundrede — som man Intet hører fra? Det har ikke Noget at sige. Det ærede Medlem kan være vis paa, at der er al den Enighed mellem de Sagkyndige, baade de affædige og ikke-affædige Officerer, som man kan forlange, der er ikke Noget, der her frygter for at udtale sin Mening. Jeg kunde ønske at faae at vide, hvem disse Sagkyndige ere. Jeg har hørt nævnte en affædiget Admiral og en Oberst. Jeg kunde ønske at faae disse Sagkyndige op her i Thinget eller i det andet Thing, og det undrer mig, at de nu ved de nye Valg ikke ikke have kunnet finde en Plads der, saa man kunde faae dem i Tale; men dertil mener man maa ikke, at de due; man er bange for at faae disse Sagkyndige ind; de ere jo ogsaa indbyrdes uenige disse Sagkyndige.

Det ærede 2det kongevalgte Medlem synes at nære en stor Frygt for provisoriske Foranstaltninger. Det er et Spørgsmaal, som ofte er kommen frem her, og som nu atter er kommen frem fra hans Side. Det forekommer mig imidlertid, at i den Forhandling, som nu finder Sted, hører dette Spørgsmaal ikke hjemme, saa i og for sig skal jeg ikke udtale mig nærmere derom. Jeg har udtalt mig derom baade her og i det andet Thing, Enhver kender min Mening derom, saa jeg skal afholde mig fra at komme nærmere ind derpaa. Jeg skal derfor slutte,